СЕРПЕНЬ
1973
Київ

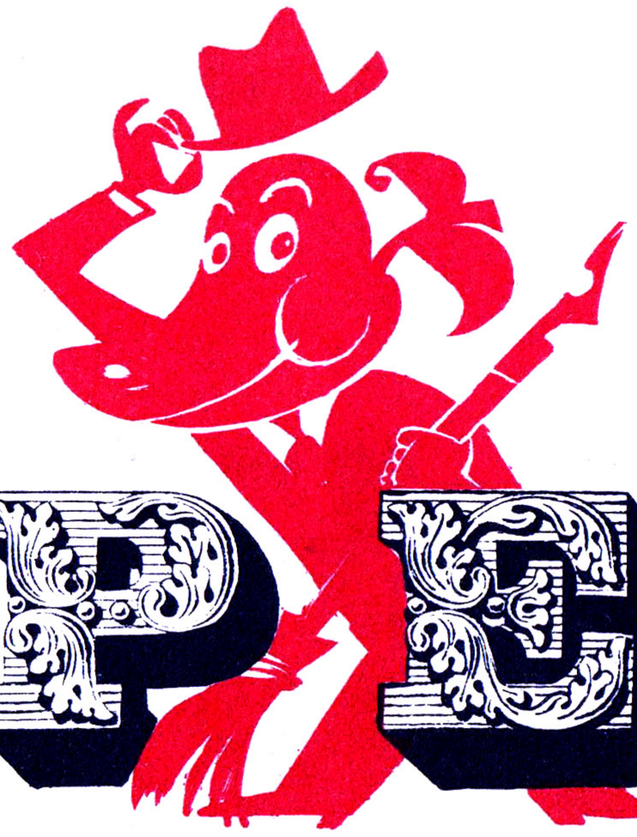

Виходить з січня 1927 р.
№ 15 (913)
Ціна номера 12 коп.

ПЕРЕЦЬ

Комбайнери Української РСР звернулися із закликом до всіх механізаторів країни зразково підготуватися і організовано провести збирання врожаю і заготівлю зерна та інших продуктів землеробства. Українські комбайнери зобов'язалися зібрати колосові культури за 10—15 днів, не допустивши ані колоска на стерні, ані зерна в соломі.

— Здоровенькі були,
Любі хлопці-орли!..
Добре слово дали!..
Пам'ятайте ж: кінець —
Кожній справі вінець!

ВРОЖАЙ

ВЧАСНО ЗБЕРЕМО УРОЖАЙ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Редакція «Перця» випустила чергову серію карикатур для стінних газет колгоспів і радгоспів на період збирання врожаю. Подаємо один із малюнків цієї серії.

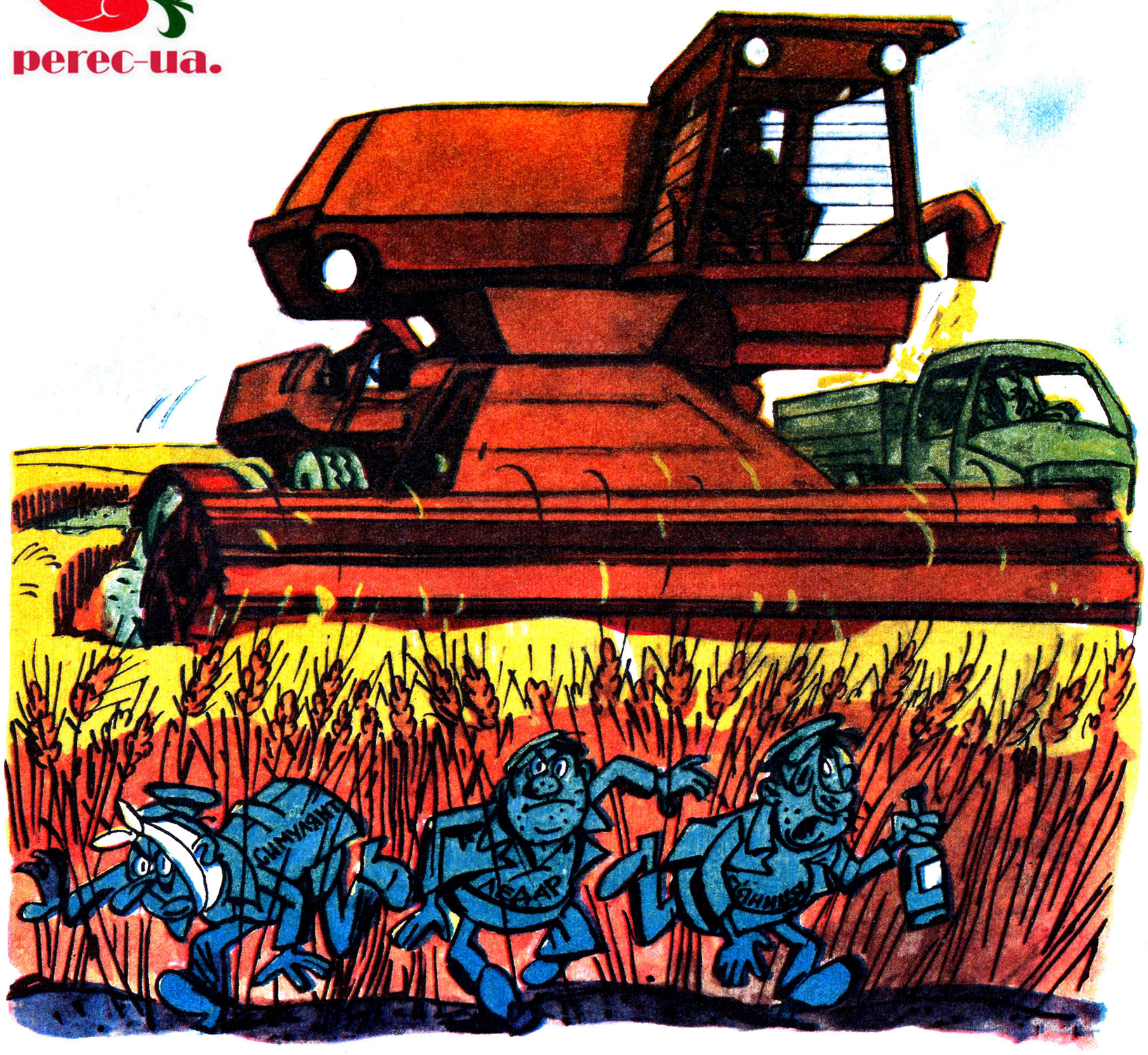

— Не стій на заваді колгоспній громаді!

perec-ua.
perec-ua.

Телеграфне агентство Перця

ЗАПИСКИ ІЗ МЕРТВОГО ДОМУ

У цьому будинку, спорудженому в 1962 році в селищі Цибулеві (Монастирищенський район Черкаської області), було розміщено сільську пекарню. Три роки тому, коли в райцентрі почав діяти потужний хлібозавод, потреба у пекарні відпала, і її закрили. Господарями тут відтоді стали вітер, дощ і сніг. Про ремонт вони, звичайно, не дуже турбуються, і вигляд у приміщення колишньої пекарні тепер такий, що лякаються його не тільки діти, а й дорослі.

Усі намагання громадськості Цибулева відвоювати це приміщення для себе, відремонтувати його і пристосувати до потреб мешканців селища, неодмінно зазнають невдач. А все через те, що будинок перебуває на балансі Монастирищенської райспоживспілки, керівники якої твердо додержуються принципу: і сам не гам, і людям не дам!..

ТОЙ, ЩО ГРЕБЛІ РВЕ

ВІННИЦЬКА область. (Кор. ТАП). У Томашпільському районі проводяться інтенсивні пошуки того, хто греблю порвав та відрізав усі шляхи сполучення між селами Комаргородом і Ульянівкою. За попередніми даними, цей акт учинила весняна повінь.

Щоб не ускладнювати пошуку злочинця, керівники обох сіл вирішили зберегти сліди його нищівної роботи і греблі не ремонтувати доти, поки винуватця не буде впіймано і притягнено до відповідальності.

ЧИЯ ПАРАФІЯ?

Уявіть: у громадянина заболів зуб. Природно, що громадянин, не довго думаючи, пішов до стоматолога. Стоматолог, не довго думаючи, почав той зуб лікувати.

Коли, переповнений вдячності, пацієнт виходив із кабінету, то, випадково глянувши у дзеркало, не втримався від запитання:

— Не скажете, куди подівся мій ніс?

— Скажу, — заспокоїв його лікар. — Обов'язково скажу. Це я його одрізав, бо заважав зуб лікувати.

— Але мені й ніс потрібний, — ввічливо пояснив громадянин.

— Нічим не можу зарадити, — розвів руками стоматолог. — Реставрація носів — не моя парафія.

— А чия ж? — поцікавився громадянин.

— Це кожному відомо — хірурга! — присоромив неосвіченого пацієнта стоматолог.

Пішов громадянин до хірурга:

— Мені б ніс реставрувати.

— Де це вас так? — здивувався хірург.

— Розумієте, — мовив громадянин, — лікували зуб, а ніс заважав. От стоматолог його і відрізав...

— То ви хочете, — взявся у боки хірург, — щоб я відповідав за чийсь недогляд? Стоматолог вам відрізав, хай він і пришиває!

Пішов громадянин до стоматолога:

— Ви відрізали — ви й пришивайте!

— Кажу ж вам, що носи — не моє амплуа, — сухо відказав стоматолог.

Побіг громадянин до хірурга...

...«І де таке автор бачив? Хіба подібне трапляється у житті?» — запитає приголомшений читач.

У тім-то й річ, що трапляється. Приклади? Будь ласка! Реконструювали, скажімо, в селі Торговиця Новоархангельського району Кіровоградської області електромережу. Спалахнуло світло в хатах колгоспників, і майже одночасно замовкло радіо. Виявляється, електрикам під час реконструкції дуже заважала радіолінія. От і відрізали вони її.

Колгоспники — до зв'язківців:

— Відремонтуйте!

А зв'язківці їх до електриків посилають:

— Вони пошкодили, вони хай і ремонтують.

Півроку триває цей діалог. А радіо мовчить...

У селищі Вовковинцях Хмельницької області, на будинку № 17 по вулиці Коцюбинського, виводили димохід. І знову чомусь будівельникам заважала саме радіолінія. Вони й перерізали її. Цілий рік мешканці вулиці кланяються в ноги то зв'язківцям, то будівельникам: «Полагодьте, будь ласка!» І цілий рік чують у відповідь: «Не наша це справа».

І в селі Марія-Воля Володимир-Волинського району на Волині шість місяців як замовкло радіо. Примусили його замовкнути будівельники з Володимир-Волинського міжколгоспбуду. Бо воно, бачте, заважало їм зводити корівник. Тепер зв'язківці вимагають, щоб будівельники лагодили радіолінію. А будівельники присягаються, що з тими лініями нічого спільного не мають. Мовляв, інша в нас парафія.

Отже, як бачите, історія, котру ви почули на початку нашої розповіді, тільки на перший погляд неймовірна. А вдуматися — нічого неймовірного в ній немає.

П. ЮРЧЕНКО.

Чи знаєте ви, що...

...Київський художній фонд за 2006 карбованців сотворив «восьме чудо» світу. У селі Ковалівці Немирівського району на Вінниччині, біля колгоспного будинку культури в 1964 році побудував вічний пам'ятник. У березні цього року на цей пам'ятник випадково сів горобець, і «восьме чудо» світу розсипалося. Київський художній фонд до горобця претензій не має. Мають претензії тільки колгоспники, але теж не до птаха, а до Київського художнього фонду.

...у селі Малій Решетилівці Великобагачанського району на Полтавщині 7 років тому збудовано баню. Цікаво, що шість останніх з них вона не працює.

...газета «Вінницька правда» двічі виступала з приводу того, що в селі Цапівці на головній вулиці постійно загрузають у калюжах трактори. Голова Томашпільського райвиконкому тов. Мельник, кажуть, цей факт заперечив: не трактори, а тільки автомашини,— і 20 жовтня 1971 року повідомив редакцію, що для капітального ремонту вулиці завезено гравій. Через рік газета виступила ще раз, назвавши свою замітку «І це обіцянка-цяцянка». Тов. Мельник знов не забарився з відповіддю. Та від клятви голови вулиця чомусь не стала кращою.

Гаманець, або життя!..

Щоб добути гроші з каси радгоспу «Зірка» Біляївського району на Одещині, не потрібно ніяких відмичок і різальних апаратів. Темна ніч, чорні окуляри та маска із старих жінчиних панчіх також ні до чого.

Все робиться серед білого дня й на очах у шановної публіки.

Пише, скажімо, головний агроном Одеського обласного об'єднання консервної промисловості Колесников М. Ф. до радгоспу розпорядження: преміювати трьох шоферів по п'ятдесят карбованців кожного. Директор радгоспу Курка П. С. розпорядження, природно, виконує.

Та не встигають шофери зрадіти преміям, як у селі з'являється особисто Колесников. Ні-ні, обходиться без класичного «Гаманець або життя!» Колесников ввічливо пояснює нагородженим, що йому для ремонту службового «Москвича» терміново потрібні гроші, отож доведеться, на жаль, відібрати премії.

Двоє водіїв, побоюючись конфлікту з начальством, вивернули свої кишені без найменшого опору, а третій затявся. Власне, не так він, як його дружина. Наробила лементу на весь район. Ніби її грабують...

Зате в усіх інших випадках обійшлося без ускладнень. І в цьому — велика заслуга директора Курки, який принципово не поважає тяганини.

Прийшов, наприклад, до контори шофер Кирилов і зажадав:

— Гроші на бочку! Двісті п'ятдесят два карбованці, які я витратив у відрядженні на пальне та мастило.

— А не забагато? — засумнівався було директор.

— Ні! — твердо сказав Кирилов і тут же отримав названу суму, не залишивши натомість жодного товарного чека чи хоч би якоїсь поганенької квитанції на придбання пального й мастил. Навіть відбитків пальців — і то не залишив.

Іншим водіям такої лафи не було. Їх спочатку змусили попрацювати — скласти акта на закупку (невідомо, правда, де, в кого й коли) пального і запчастин на суму сімсот двадцять п'ять карбованців. І лише після того дверцята сейфа, де гроші лежать, широко розчинилися.

Що не говоріть, а це вже порядок. Є, хоч і сумнівний, а все ж таки папірець. Є, у всякому разі, на чому директорові Курці свою резолюцію поставити. А він, треба сказати, робить це завжди охоче.

Паперами ж для резолюцій його постачає, головним чином, старший виконроб радгоспу Клопотнюк.

Першим таким папером стала майже рік тому заява самого Клопотнюка з проханням зарахувати його в радгосп на матеріально-відповідальну посаду виконроба. Без усяких документів. Навіть без трудової книжки та паспорта.

Тут чи не вперше в житті Курка виявив легкодухість. Рука, занесена для накладення резолюції, застигла в повітрі.

Край ваганням поклав усе той же головний агроном Одеського обласного об'єднання консервної промисловості Колесников М. Ф.

— Приймай,— сказав він.— Чого думаєш? Я рекомендую!

Відтоді й пішло.

Усі грошові документи, які опісля підносив йому новий виконроб, Курка підписував, уже не вагаючись.

Оформив Клопотнюк заїжджій бригаді будівельників за невиконані ще роботи наряд на 2.369 карбованців (мовляв, аванс на наступний рік), а директор і затвердив.

Або виписав виконроб наряд на побілку корівника, збільшивши при цьому на папері його площу вдвічі, а директор без усяких вагань і цей папірець підписав.

Як відомо, чим далі в ліс, тим більше дров. Між іншим, про ліс. Про ліс, який заготовлявся для потреб радгоспу аж у Латвії.

Перевіряти хід заготівлі їздив сам Клопотнюк. Внаслідок його поїздки народилися на світ розрахунково-платіжна відомість на оплату додаткових робітників і два наряди на будівництво не передбаченої ніякими умовами дороги для вивезення лісу. Всього на суму 8.250 карбованців.

Воно б, може, й нічого, та людей, названих у відомості, ніхто в радгоспі й у вічі не бачив, так само, як і їхніх документів чи хоча б заяв про прийом на роботу. Місце їх мешкання теж залишилося таємницею.

Стосовно ж дороги, будівництво якої, як пояснював виконроб пізніше, було «зумовлено виробничою необхідністю», то її споруджувати ніхто взагалі не збирався. Принаймні, так твердить дехто з водіїв, що працювали на лісорозробках.

Але, відкинувши й тут підстави для сумнівів, Курка твердою рукою підписав і відомість, і наряди.

Ну, що ж. Така директорська безвідмовність у фінансових справах, зізнаємось, нам починає подобатись. «А що? — думаємо.— Чом би й нам не спробувати щастя? Замовити Клопотнюкові наряд на спорудження фейлетону, врахувавши при цьому витрати на проїзд, харчі, готель, а також на чорнило й папір. І — гроші на бочку!»

Зрештою, для кого стараємось? Для того ж таки радгоспу...

В. КОВАЛЬ,
спец. кор. Перця.

Одеська область.

Мал. Й. КОГАНА

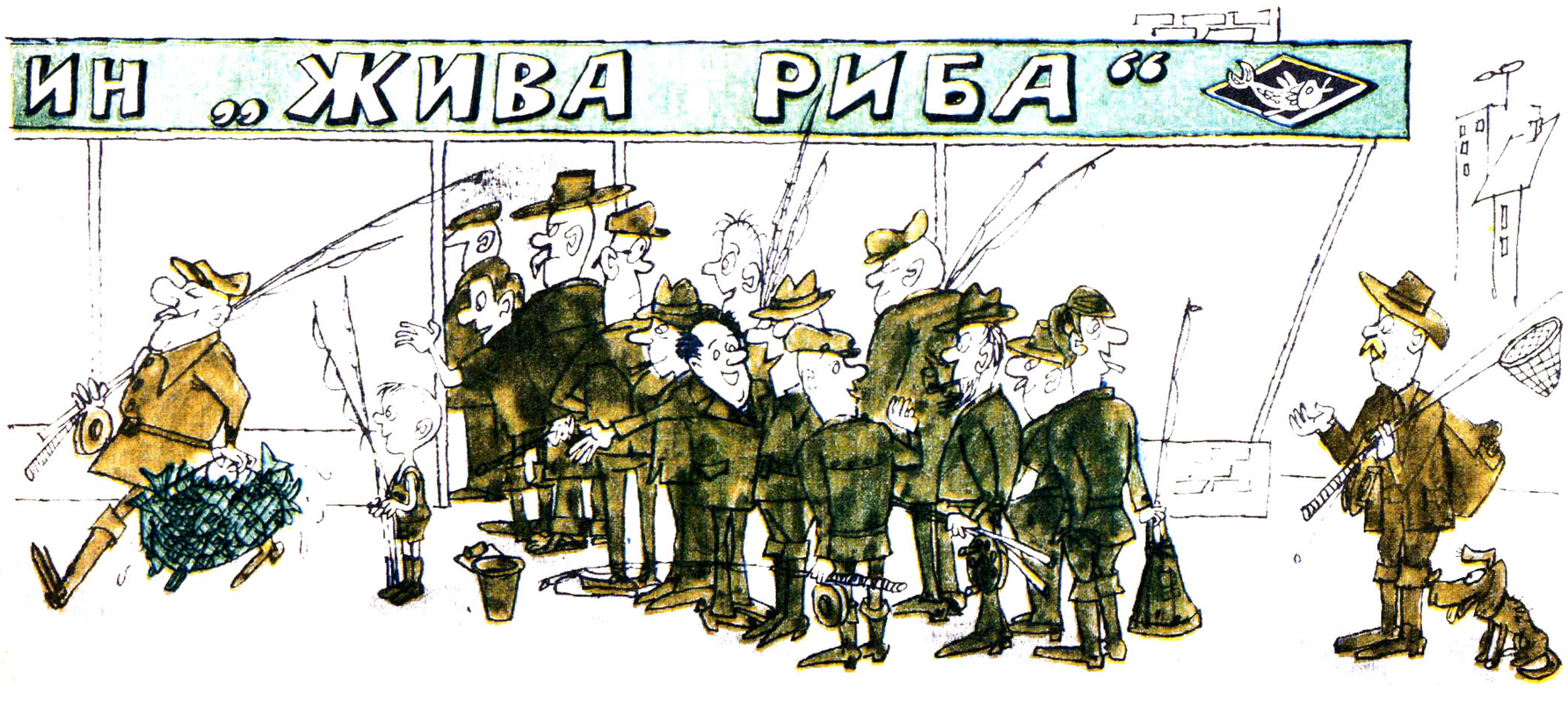

— Ну, як клює?
— Сьогодні тільки та, що по карбованцю кіло.

Дали перцю!

Директор магазину № 140 Жовтневого райхарчоторгу м. Полтави Бондалетов досить справно перетворив державний торговельний заклад на приватну лавку. На ходові продукти він встановлював свої (звичайно, завищені) ціни, впровадив систему хабарництва і мав з того добрячий зиск.

Лист про це надійшов до редакції «Перця». Голова Полтавського міського комітету народного контролю т. Татаринов повідомив, що факти підтвердилися. Бондалетова з посади директора магазину знято. Справою про його зловживання займаються слідчі органи.

Моя помилка

У мене особисто з раннього дитинства був дуже розвинений потяг до заготівель. Тоді, коли мої ровесники формували із себе хавбеків чи голкіперів, ганяючи м'яча на вигоні, я лазив по деревах та дер гнізда, заготовляючи яйця.

Не знаю, до чого б це привело, якби одного літнього дня батько не завдав мені важкої душевної травми. Побачивши, що за пазухою у мене повно сорочачих яєць, він потовк їх на моєму животі. А коли на мій крик вибігла мати, батько сказав їй:

— Ось полюбуйся! Маєш сина! Заготівельника...

І саме тоді я дав собі слово: заготівельником ніколи не буду. Так воно й трапилося: я заготівельником не став. Але, повірте, нещодавно пожалкував, дізнавшись, яка це чудова професія: заготовляти свіжі яйця, продавати державі і мати за це подяки, преміальні і таке інше. Аби тільки виконував план.

Досі мені здавалося (признаюсь чесно), що заготовляти яйця — це все-таки марудна робота: треба їздити по селах, ходити по хатах, говорити з людьми і т. д., і т. п. Та, зустрівшись якось у Сквирі із заступником голови міського споживчого товариства по заготівлях Володимиром Федосійовичем Маличенком, дізнався, що заготовляти яйця легше, ніж смажити з них яєчню.

— По яких хатах! — вигукнув він. — Ми ніколи не ходимо по хатах і ні з ким не бесідуємо. Нам тих яєць навіть не здають у магазини...

— Як же ви їх заготовляєте? — вихопилося в мене.

— Е-е! — підняв він вказівний палець. — У нас народилась ідея. Коли не виконуємо плану по заготівлі яєць серед населення, то негайно проводимо екстрену нараду. Чи в себе, в міському споживчому товаристві, чи в кабінеті голови правління райспоживспілки, а буває, і в директора оптово-торговельної бази Степана Давидовича Романюка.

— І що ж ви на тих нарадах обговорюєте? — поцікавився я.

— Майже нічого, — відповів, не поспішаючи, Володимир Федосійович. — Ми викликаємо касирів і кажемо: «З кожного службовця в день зарплати зібрати по карбованцю на яйця».

— Я особисто, — втрутився в розмову директор оптово-торговельної бази С. Д. Романюк, — на цю справу дав аж цілих два карбованці.

— То, може, ви й ініціатор цього цінного починання? — запитав я Степана Давидовича.

Він лагідно глянув спочатку на мене, тоді на Володимира Федосійовича і скромно опустив очі.

Я все зрозумів: ідея була спільна.

— Цікава ідея! — щиро вигукнув я. — І що ж далі?

— А далі все просто. Наші заготівельники Грузманов, Тимошенко, Шеваленко, Росовський та чималий апарат управлінців ідуть на базар, закуповують там по риночній ціні яйця, і ми виконуємо план заготівель. Купивши, скажімо, на базарі яйця по вісім карбованців за сотню, ми продаємо їх по сім карбованців. А щоб покрити карбованець різниці, якраз і стають у нагоді гроші, зібрані у службовців... І ось вам план.

— Просто, як тачка, — сказав я.

— Все геніальне — просте, — скромно додав Володимир Федосійович.

— І хто ж, цікаво, і скільки заготовив таким робом тих яєць? — поцікавився я.

— А ти порахуй сам. Оптово-торговельна база зібрала і передала нам сто п'ятдесят вісім карбованців. (Степан Давидович, почувши це, зашарівся. Очевидно, від задоволення і своєчасно виконаного завдання). Сквирський універмаг зібрав сто карбованців. Навіть сам голова правління райспоживспілки Іван Никонович Різниченко — і той добув із власного гаманця якусь дещицю...

— Ну-у, — тільки й вихопилося в мене, бо, чесно кажучи, не знав, як розцінити цей благородний жест голови.

Я лагідно з ними попрощався і того ж дня виїхав із Сквири. «Все-таки метиковані товариші у Сквирі, — думав дорогою. — Але ще не все вони продумали. Як на мене, то я взагалі тих яєць не закуповував би. Усі оті операції проводив би на папері. І толку від такої заготівлі не менше було б, і премії, либонь, були б. Та ще й час економив би».

Жаль, що я не став заготівельником.

Г. ЧОРНОЛОЗ.

Київська область.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Радикуліт, проклятущий, звалив...

Із словацького гумору

В ГОЛОВІ — НЕ ТЕ

— Тату, ти можеш мені розповісти, як функціонує мозок?

— Дай мені спокій, хлопче! У мене в голові зовсім інші речі...

ПРАКТИЧНИЙ

— З ким би ти хотів жити, хлопчику, з татком чи з мамою? — запитує синка подружжя, яке розлучається.

— З тим, у кого залишиться телевізор, — відповідає синок.

СЛАБІСТЬ

— Панночко, у вас завжди так гарно укладене волосся. Мабуть, витрачаєте на це багато часу...

— Так, так, голова — це моя слабість.

ТУРБОТА

Суддя дорікає подружжю за розлучення:

— Та ж у вас двоє дітей...

— Їх ми легко розділимо, пане суддя, але набагато важче буде з автомашиною.

ТАКТОВНИЙ

Дружина за кермом автомобіля говорить своєму чоловікові:

— Подивися на цього божевільного пішохода! Весь час біжить перед моїм автомобілем. Мабуть, хоче, щоб я його збила. Що мені робити?

— Перш за все, тримати як слід кермо, а по-друге, — з'їхати з тротуару.

ТАКИ Ж ТАК

Батько читає газету, а маленький синок весь час турбує його різними запитаннями:

— Татку хто відкрив Америку?

— Не знаю, забув...

— Татку, а знаєш, яке місто найбільше у світі?

— Не знаю...

— Татку, а коли жив Наполеон?

— Почекай, почекай, може, я згадаю...

— Татку, а ти не сердишся, що я так тебе розпитую?

— Ні, ні, синочку. Лише отак ти й зможеш дечого навчитися.

З словацької переклав І. ПАСЕМКО.

ЯМА

ГУМОРЕСКА

Їду собі вулицею. Ні про що, звичайно, не думаю. Раптом одна з моїх ніг кудись провалюється, і я падаю. Підіймаюсь. Озираю місце падіння. Хтось вийняв із тротуару одну плитку. В результаті виникла яма, куди й попала нога.

Звичайно, мої почуття закипіли. Тому що факт неподобства. Виходить, що дорожні, ремонтні та різні інші організації не виконують своїх безпосередніх обов'язків.

Хотів було відразу повідомити куди треба про неподобство. Але потім вирішив провести експеримент. Фактів побільше набрати для солідної заяви.

Став збоку. Записну книжечку вийняв і взявся підраховувати всіх, хто спотикався на ямі. Спотикалось багато. Дехто навіть падав. Падіння я фіксував у окремій графі.

Через три години я мав велику зведену таблицю по дорожньому неподобству. З урахуванням статі та віку потерпілих.

Справа наближалась до сотого потерпілого, коли один нахабний тип узяв і заклав яму плиткою, що лежала поряд.

Скільки моєї праці пропало! Хто ж тепер повірить, що факти не вигадані?

Ну, та нічого. Я ще знайду і не таку яму!

М. ЗАХАРЧУК.

м. Львів.

Бюрократ у літературі

Ну й всюдисущий бісів бюрократ!
Усе, що зміг, заполонив на совість
Роман та байку, вірш і реферат,
І фейлетон, і афоризм, і повість,
Частівку, епіграму і т. д...
Коли ж то в некролог він попаде?!

О. ЩЕГЛОВИТОВ.

м. Харків.

Літературознавець Борис БУРЯК

(З нагоди його першого 60-річчя)

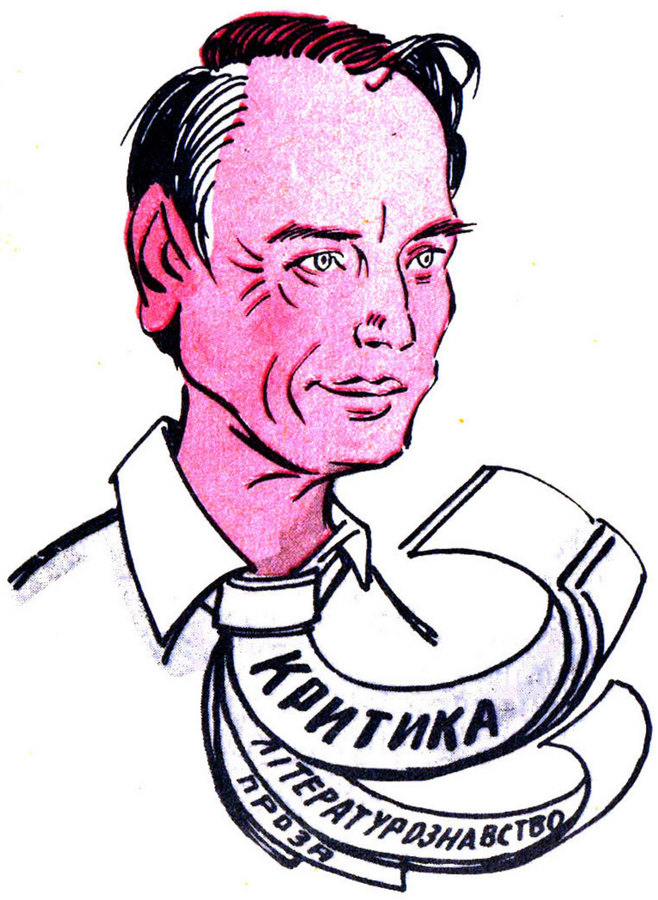

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У колгоспі ім. Крупської Пустомитівського району на Львівщині так довели насіння до посівної кондиції, що геть заглумили 672 центнери ячменю. Очолював цей колгосп кандидат сільгоспнаук Дмитерко М. С. Про це йшлося у фейлетоні «Макулатуру зберуть інші» («Перець» № 2 за 1973 рік).

Секретар Пустомитівського райкому КП України т. Лук'яненко повідомив редакцію, що фейлетон обговорювався на засіданні бюро райкому партії. За зловживання службовим становищем, втрату почуття відповідальності, несумлінне ставлення до своїх обов'язків, приписки до державної звітності Дмитерка М. С. з членів КПРС виключено. Загальні збори колгоспників увільнили його від обов'язків голови колгоспу.

Чия буде зверху?..

Приніс якось один автор гумореску. Прочитали її. Не геніальна, звичайно, але досить-таки вдала.

— Готуватимемо до друку,— каже мій колега, працівник редакції, і вже збирається ту гумореску в теку покласти.

— Е, ні,— почулось у відповідь,— я віддам її при умові, що надрукуєте і оті дві, що раніш забракували.

— Вибачте,— розвів руками товариш,— але ж то було дитяче белькотіння: п'ятсот слів — і жодної думки.

— Як собі хочете,— уперся на своєму автор,— але всі три гуморески йдуть у комплекті. Окремо оту, кращу, у мене й так будь-яке періодичне видання візьме.

— Бачите, — почав уже я, — специфіка...

— Тільки в комплекті,— не здається співрозмовник.— До речі, не абсолютне ж ніщо пропоную у навантаження. Нехай у цілому оті дві гуморески й слабенькі, але ж кожне окреме слово написане грамотно. Жителі ж селища Румянцеве, що в Горлівці Донецької області, і такої можливості не мали.

— Ви і їм свої гуморески носили?

— Ні, це вже не з галузі літератури, а з галузі торгівлі. Кожному, хто хотів купити банку згущеного молока, там у порядку навантаження продавали рибу. Громадянин Єрмолович, наприклад, заплатив за молоко 55 копійок, а за рибу — 76.

— Краще та риба, ніж ваші гуморески...

— Дешево хочете відбутися,— продовжує страхати відвідувач.— В селі Сарновичі Коростенського району на Житомирщині до кожного кілограма борошна чи пшона накидали прадавніх цукерок. І не яких-небудь, а по п'ять із половиною карбованців за кілограм. Шофер із місцевого колгоспу «Червоний прапор» М. Лопатюк про це розповів. Та ще й, кажуть, загортали їх у папір, на якому видрукуваний наказ про заборону різних навантажень.

— Згоден би узяти й цукерки,— відповідаю.

— Цукерки — що! — виклав він останній козир.— Я міг би надіслати вам усі три гуморески цінною доплатною бандероллю, як це практикують працівники магазину № 15 з Конотопа Сумської області. У мене з трьох гумореcок хоч одна придатна до друку, а вони прислали колгоспові «Праця» Менського району Чернігівської області погризеної мишами застарілої літератури майже на 15 карбованців.

— Все одно — ні!

Відвідувач запхав рукописи в кишеню і пішов геть. Але, причиняючи двері, якось загадково поглянув на нас.

Пізніше я зрозумів, що святкувати перемогу рано: він влаштувався продавцем у магазин, де я завжди роблю покупки. Гумореcки свої тримає під рукою...

В. БОНДАРЕНКО.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Щось ти, синочку, багато нарахував.

— Порахуйте самі: пробило в телевізорі бензопровід, полетіла коробка швидкостей, замінив карбюратор — разом 20 карбованців 22 копійки.

ЩЕРБАТА СОВІСТЬ

У цю подорож на Волинь я вирушив, щоб подивитися на Ярослава Іванюка. Бо якщо в листі до редакції написано правду, то Іванюк — рідкісне явище не тільки на Волині.

Я вірив народному прислів'ю, що й у хорошій отарі може бути паршива вівця. Проте повірити у те, що здорова глуздом і душею людина може втратити елементарну людяність, було важко.

Та от приїхав, поцікавився. В листі правду писали.

Півторарічний хлопчик Ярослава Жовтобрюха Алік грався біля балії з вапном і впав туди обличчям. Підоспіла фельдшер, промила йому очі. Але, щоб повністю врятувати дитині зір, треба було хлопчика негайно везти до Торчина в лікарню. Ярослав Жовтобрюх підбіг до Ярослава Іванюка, що нагодився з молоковозом:

— Підвези...

— А я вже сьогодні був у Торчині,— кинув байдуже той, розвернув машину і поїхав додому...

Нещастю запобігли. Водій Анатолій Мачеброда не рахував, скільки він разів того дня де був, лікарі не рахували, скільки хворих вони того дня вже прийняли, не заїкалися про те, що закінчився їх робочий день. Тепер хлопчик здоровий. Хлопчик бачить.

Я дивлюся в очі Ярославу Іванюку. Він відвертає погляд. На свій молоковоз. На сонце, на зелень дерев.

Я уявляю: не нагодися із машиною Анатолій Мачеброда. — і Алік усе подальше своє життя міг не бачити ні сонця, ні зелених дерев...

— У вас є діти? — питаю.

Він пожвавішав.

— Є. Двоє. Десятирічний хлопчик і шестирічна дівчинка.

— Може, ви ворогували з Жовтобрюхом?

— Що ви! Ніколи. Ми разом до школи ходили... А чого він до мене причепився?.. Що я, тільки один шофер у селі?.. Мені ще бочку треба було помити... Щоб потім молоко не скисло... Він собі стоїть і курить, а я за його дитину маю переживати... І, взагалі, я його не чіпаю, я від нього нічого не хочу, чого він до мене чіпляється...

Зібралися якось механізатори день на громадських засадах попрацювати. Та Іванюк навіть носа не показав. Плювати йому на те, що колектив вирішив.

Забрали тоді від Іванюка машину. Потім вибачили. Гадали, одумався, навчився поважати людей. Дозволили за кермо сісти. А він, маєте, знову: «Чого це я?»

Бачите, правління колгоспу не закріплювало ж за ним дитини Ярослава Жовтобрюха, то чого ж він має за неї переживати?

Звичайна логіка бездушного індивідуаліста: «Я від нього нічого не хочу, хай він до мене не чіпляється».

Нема закону, який передбачав би покару за бездушність. Але є людський колектив. Є норми нашої соціалістичної моралі, якими той колектив керується. І бездушна поведінка Ярослава Іванюка обурила членів колгоспу імені Мічуріна. На своїх зборах вони вирішили просити автоінспекцію позбавити Іванюка шоферських прав...

Людині із щербатою совістю і машину довіряти — ризиковано.

Є. ДУДАР,
спец. кор. Перця.

с. Садів Луцького району Волинської області.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— А ти у Прокопа Григоровича запитай, він усі новини знає...

КУЛЬТУРНИЙ ВІДПОЧИНОК

ГУМОРЕСКА

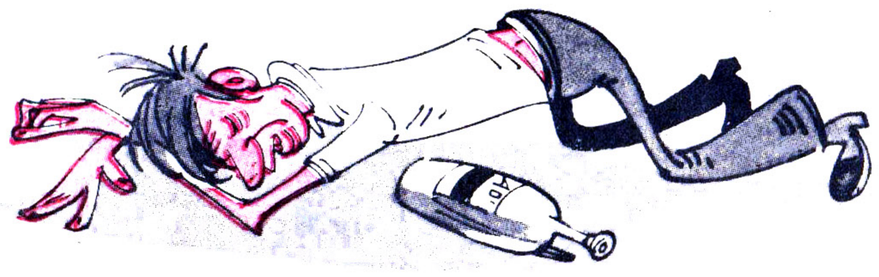

Я прокинувся, як завжди, о сьомій і відчув, що у мене чудовий настрій. Це від того, вирішив я, що сьогодні неділя і, значить, я маю можливість цілий день культурно відпочивати. Проблеми, чим заповнити своє дозвілля, для мене не існувало. Мудра книга, талановитий кінофільм, прогулянка за місто, художня самодіяльність, спілкування з духовно багатими людьми мали зробити його цікавим і змістовним. Тому, не гаючи ні хвилини, я узявся за культурний відпочинок.

Спочатку перечитав «Війну і мир», законспектувавши кожну главу; потім прогулявся на лоні природи; повертаючись звідти, проспівав каватину Фігаро із «Севільського цирульника» в будинку піонерів і, витерши піт із чола, попрямував до кінотеатру.

Але, здалеку побачивши чергу за квитками, зрозумів, що демонструється якийсь детектив, і, щоб не зраджувати своїм смакам, розвернувся на сто вісімдесят градусів і влетів до спортзалу, де зробив перший варіант падахастасани, третій варіант халасани, шостий варіант сурії намаскар, а також сіршану, після чого мені захотілося поспілкуватися з цікавою людиною. Зустрів я її на мосту і з першого ж погляду переконався, що це саме той чоловік, який може мене духовно збагатити.

— Відпочиваєте? — зацікавився я.

— Культурно, — уточнив він.

Я попросив його поділитися досвідом.

— Сьогодні, наприклад, — сказав він думаючи про щось своє, — я перечитав повне видання творів батька кібернетики Вінера англійською мовою, довів теорему Гауса, зіграв роль Дездемони в народному театрі...

— Пробачте, а чим ви збагачували себе тут, на мосту? — запитав я.

— Переглядав інтерпретацію Бельтрамі — Клейна, подумки, звісно, ну і...

— Мріяли поспілкуватися з цікавою людиною? — просяяв я.

— Сподіваюсь, — усміхнувся він, — моя мрія здійснилась?

За годину я вже знав наукові погляди Вінера, теорему Гауса, інтерпретацію Бельтрамі — Клейна і чудово грав на тротуарі роль Дездемони, а мій знайомий, завдяки мені, кваліфіковано критикував буржуазних екзистенціалістів Жана Поля Сартра і Альбера Камю, громив театр абсурду і майстерно виконував вправи йогів...

— Ви — вчений-математик? — спитав я, радіючи такому знайомству.

— Ні, перукар. Всім іншим займаюсь у вільний від роботи час.

Ми б іще довго культурно відпочивали, якби до нас не підійшов якийсь тип із розпухлою фізіономією.

— Третього шукаєте? — підморгнув він підбитим оком.

На що він натякає, я зрозумів лише тоді, коли цей приблуда простягнув мені пом'ятого карбованця. «Пияцтву — бій!» — хотілося вигукнути мені.

— Алкоголь збіднює духовність, — резюмував перукар-учений, і ми пішли геть.

Але на тридцять третьому кроці наші погляди зустрілись.

— Хіба що за знайомство, — сказав він. — І, звичайно, найкраще — у сімейному колі. Моя дружина розмовляє шістьма мовами і знає напам'ять промови Ціцерона.

— Головне, щоб культурно, — уточнив я.

. . . . . .

Коли сержант міліції поцікавився, чого я о першій годині ночі розлігся посеред тротуару, я культурно пояснив, що виконую бхужангасану.

Але, здається, говорив я латинською мовою (чи й навіть і санскритом), і сержант не зрозумів мене. А може, просто чоловік і не чув про вправи йогів. Словом...

Словом, я прокинувся, як завжди, о сьомій. У витверезнику.

Юрій ЦАРИК.

м. Конотоп
Сумської області.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Це все трапилось на десятій хвилині другого тайму.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Що з тобою сталось! Ти ж раніше так добре бачив поле...

Удар, ще удар!!!

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Слава богу, що відчинена кватирка — вікно ціле...

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА.

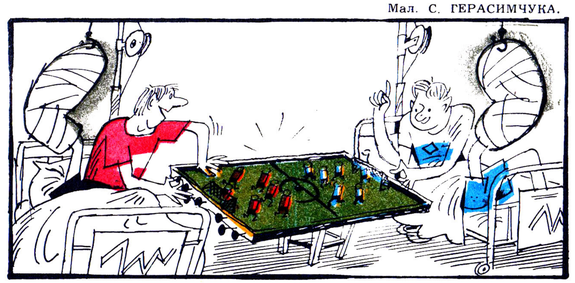

Без слів.

Напружена гра...

Мал. В. ПЕТРОВА

Мал. Й. КОГАНА

— Наш лівий захисник занадто вже захопився — замість вашого форварда суддю врізав.

Народні усмішки

НА УРОЦІ МАТЕМАТИКИ

Вчителька запитує учня:

— Петю, скажи, будь ласка, скільки буде два додати два?

— Не знаю.

— Ну, сьогодні ти з'їв два яблука і завтра два, скільки буде?

— Я яблук не їм.

— А що ж ти їси?

— Ковбасу.

— Ну, сьогодні ти з'їв два шматочки і завтра два, скільки буде?

— Наш тато ковбасу шматочками не носить.

— А як же?

— Кільцями.

— Ну, сьогодні приніс два кільця і завтра два, скільки буде?

— А він по два кільця не носить.

— А по скільки ж?

— По п'ять.

— Ну, сьогодні п'ять кілець і завтра п'ять, скільки буде?

— Сусіди кажуть: десять років або «Жигулі».

Повідомив
Є. В. БУЦЬ
з м. Кам'янця - Подільського Хмельницької області.

НА МІСЯЦІ

П'яний чоловік помітив у калюжі відображення Місяця:

— Диви — Місяць! Сідали ж на нього, то й я сяду.

Аж ось проходить ще один п'яний та й питає:

— Чого це ти, голубе, в калюжі сидиш?

— В якій там калюжі! На Місяці!

— О! І я до тебе!

Сидять, варнякають. Нагодився міліціонер:

— А що це ви тут робите, хлопці?

— Та на Місяці ж сидимо.

— А... Ну, то зачекайте, я за вами «луноход» надішлю.

Повідомив
П. САПОЖНИКОВ
з м. Суми.

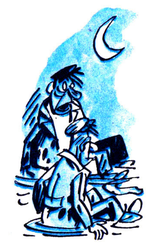

ОДИН РАЗ

На допиті у слідчого Василь доводив:

— Товариш слідчий, ви кажете, що я жінку побив, та я у неї все життя на ланцюгу ходжу! Хіба міг я таке зробити?

— Але ж побили жінку?..

— То це один раз було, бо ланцюг у моїх руках опинився, — опустивши додолу очі, тихенько відповів Василь.

СХОЖІ

Хлопчик питає в матері:

— Мамо, чого ви, як лаєтесь з татом, то кажете на нього свиня?

— Бо він на свиню схожий! — сердито відповіла мати.

— А чому ви, як годуєте свиню, то гладите її?.. — допитується хлопчик.

— А тому, що вона на батька дуже схожа.

Повідомив
В. САКОВСЬКИЙ
із с. Мала Вільшанка Білоцерківського району Київської області.

На захист холестерину

Серед людей медично підкованих і санітарно освічених (а таким є тепер чи не кожен другий) поширилась останнім часом мода валити все на холестерин. Коли, твердять, його накопичується в людському організмі понад міру, то це може призвести до склерозу, а вже той склероз, крім інших капостей, дуже на пам'ять давить.

І пішло-поїхало!

Позичив сусід у сусіда гроші та забув віддати. Хто винен? Холестерин!

Покинув чоловік сім'ю і забув аліменти висилати. Хто винен? Холестерин!

Узяв працівник зобов'язання та й забув виконати. Хто винен? Знову ж таки він — холестерин!

Звісно, холестерин, як мовиться, — не мед. Але ж не можна все на нього валити. Бо є штучка значно гірша за холестерин. Це амбіціорин. Хоч термін цей офіційною медициною ще не затверджений, але я глибоко переконаний, що така речовина існує. Вона накопичується в організмі людини, тому в останньої виявляється надмір амбіції. І що вже клятий амбіціорин з людиною виробляє — просто жах! А втім, судіть самі.

Директор Стрийської нафтобази тов. Петровський у зв'язку зі скороченням штатів увільнив з роботи товарного оператора Є. М. Чернятинську. Цілком свідомо не хочу вдаватися у деталі розмірковувати з приводу того, чи саме Чернятинська, у якої чоловік і мати чоловіка — інваліди першої групи, — була найбільш підхожим кандидатом на скорочення. Не хочу тому, що в таких справах цілком кваліфіковано, авторитетно й поважно розбираються наші суди. Отож Чернятинська до суду й звернулася. І народний суд Стрийського району, зважившись усі обставини, виніс рішення поновити Чернятинську на посаді і стягнути на її користь із підприємства гроші за вимушений прогул. При цьому суд спеціально зазначив, що поновлення має бути проведено н е г а й н о (незалежно від того чи оскаржуватиме адміністрація це рішення в обласному суді, чи ні).

Здавалося б, що саме потрібно для виконання такого рішення? Спеціальна юридична освіта? Видатний адміністраторський хист? Якась виняткова чуйність чи людяність? Ні. Усе це в даному разі було не обов'язковим. Потрібні були лише звичайна дисциплінованість (обов'язкова риса кожного адміністратора) і елементарна повага до закону (обов'язкова риса кожного громадянина). Однак тов. Петровському чомусь забракло й першого, й другого. І він під усілякими приводами почав ухилятися від виконання судового рішення. Лише за півмісяця, коли рішення районного суду залишив у силі і обласний суд, директор видав відповідний наказ.

— Наказ про поновлення я підписав, — пояснив директор Чернятинській, — зарплату ви отримуватимете, але конкретної роботи в мене для вас нема.

— Та я не хочу задарма гроші одержувати! — обурилась жінка.

— Мало чого ви не хочете! А я не маю наміру потурати вашим примхам!

Ось тут, я певен, якраз і зробив свою чорну справу амбіціорин. Коли він починає діяти, людина геть-чисто забуває про те, що судові рішення є обов'язковими для всіх, і починає іноді дивитися на закон, як на шлагбаум: об'їхати його не об'їдеш, а обійти можна.

В обласному суді мені розповіли, що це не поодинокий випадок, коли окремі адміністратори спочатку ухиляються від виконання законного рішення, а потім вдаються саме до такого мудрагельного прийому: на роботі поновлюють, зарплату виплачують, але ніяких конкретних завдань не дають. Нанесення подібного морального хуку, зрозуміло, коштує грошей. Та хіба станеш шкодувати грошей (особливо державних), коли йдеться про власну амбіцію! Тут уже, як кажуть, нічого не вдієш.

Хоч у принципі вдіяти можна. Закон таке передбачив.

Свого часу народний суд Червоноармійського району м. Львова поновив на роботі контролера кінотеатру «Карпати» Ф. Т. Возну. А директор кінотеатру Іванець Катерина Теодорівна, замість відповідно прореагувати, проігнорувала це рішення. Дізнався про ті директорські витівки прокурор району, глянув у кодекс і, у точній відповідності з ним, притягнув Іванець Катерину Теодорівну до дисциплінарної відповідальності. А до того ж подав позов у суд про стягнення особисто з Іванець Катерини Теодорівни грошей на виплату контролерові за вимушений прогул.

Таких же заходів було вжито й по відношенню до директора заводу по ремонту автотранспортних засобів тов. Петрущенка, коли він, після рішення суду про поновлення на роботі двох жінок, наказ видав, зарплату їм виплачував, а фактично до роботи не допускав. Прокурор подав позов у суд про стягнення з директора 175 карбованців.

А от прокурор Стрийського району М. Г. Анисимов чомусь такого не зробив. Михайло Григорович, правда, розповідав мені: він не погодився з рішенням народного суду і навіть протест написав. Що ж, це його право — і не погоджуватися, і протест писати. Однак, окрім прав, є ж іще й прокурорські обов'язки: суворо стежити за дотриманням закону всіма громадянами, в тому числі й директором нафтобази тов. Петровським. Отож прокурор міг, звісно, і позов подати про стягнення з директора грошей, і нагадати міг, що за подібне невиконання судових рішень закон передбачає навіть кримінальну відповідальність. Але чомусь не нагадав. Можливо, просто забув. Буває...

До речі, я, чесно кажучи, також забув, про що власне, хотів розповісти. Бо ж про керівників, які затято ухиляються від виконання судових рішень, це я так, між іншим, згадав. А головне... Стривайте, а що ж, справді, головне? Забув! Ій-богу, забув! От клятий холестерин!..

Стоп! Згадав! Саме ж про холестерин я й хотів сказати. Що не можна, значить, усе на нього валити. Бо амбіціорин — то значно гірше.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Львівська область.

І ТУТ ПІДІЙШОВ КІНДЗЮЛІС

Жінка відчитує чоловіка:

— П'яниця нещасний. Якби не ти, мені б голова не боліла.

Тут підійшов Кіндзюліс і спитав:

— Чому нещасний? П'є він, а голова ж болить у вас.

* * *

— Ти зауважив, що з ростом числа автомобілів люди стають свідоміші. Чому?

Тут підійшов Кіндзюліс і сказав:

— Майже зовсім не стало конокрадів.

* * *

— Кого ви вважаєте шахраєм?

— Того, хто вкраде карбованця.

— А той, що краде сотню?

Тут підійшов Кіндзюліс і сказав:

— Такі називаються комбінаторами.

* * *

Красива і елегантна дівчина розповідає своїй подрузі:

— Жах! Уявляєш, сьогодні мені приснилося, ніби я йду містом зовсім гола, тільки у капелюшку з великими крисами...

Тут підійшов Кіндзюліс і зауважив:

— Справді, жах! Тепер ніхто таких капелюшків не носить.

З литовської переклав
Григорій ДЕМЕНОК.

м. Вільнюс.

КОРОТКО КАЖУЧИ

Навіть крик моди не завжди може розбудити швейників.

Читав чужі думки, але тільки зі словником.

Зуби критиків ростуть набагато швидше, ніж крила Пегасів.

«Робота окрилює мене», — казав літун.

Критика пішла вперед, а графомани залишились на своїх улюблених місцях.

«Праця передчасно зігнула мене», — казав підлабузник.

Граючи на нервах, не втрачав почуття такту.

Посієш вітер — пожнеш нежить.

Працював із вогником — спалював за собою всі мости.

Олег СЕТН.

ХВАЛЬКУВАТИЙ ВІТЯ

Хвалився Вітя
Вчора Толі:
— Задачку розв'язав
Миколі...

А у самого
Нині двійка —
Не встиг списати
у Андрійка.

ЧОМУ ПАДАЄ СНІГ

Запитала мама в Майї,
А чи донька її знає,
Чом узимку пада сніг?
Майя їй відповідає:
— А тому, що він без ніг.

Олександр ТКАЧОВ.

ВЕРЕДА

Наш Семенко — вереда:
Часто плаче, аж рида.
Дід втішає, татко, мама,
А Семенко зна своє:
Тупотить собі ногами
Й верещить, що сили є.
Тільки я в сім'ї єдина
Втішу брата за хвилину:
Підійду до нього та й
Попрошу: «Семене,
Ти цю пісню поспівай
Трішечки й за мене.
Я поплакала б сама,
Тільки сліз чомусь нема».
Той відразу замовка:
«Е-е, хитрюща ти яка!
Я за тебе, Людо,
Плакати не буду!»

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ДОБРОСЕРДИЙ ПЕТРИК

Малого Петрика до звірів
У зоопарк приводить мати,
А Петруся очима зміряв
Наглядач парку й ну кричати:

— До клітки лева на два метри
Не підпускайте ви малого!!
— Не бійтесь, дядю,— каже Петрик,—
Я не зроблю йому нічого!

Валентин ЛАГОДА.

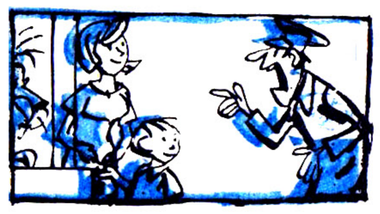

ВЕРЕДЛИВІ НОГИ

Сьогодні Льоня вперше сам
Узувся в черевички.
Та мулько в них чомусь ногам,
Хоч ніжки й невеличкі.

В дворі із Льоні малюки
Сміються до знемоги:
— Ви подивіться — навпаки
У Льоні ходять ноги.

Крізь сльози Льоня відказав:
— Не знаю, як це сталось,
Напевно, ноги, коли спав,
Місцями помінялись.

В. ЮРЧЕНКО.

АНИЧКА НА МОРІ

Аничка на берег втекла із води,
А тато ізнов її кличе туди.
— Не хочу я більше купатися, татку,
Я кращу збудую на березі хатку!
— Боїшся, маленька? — питає татусь.—
А може, ти змерзла?
— Ні! Я не боюсь!
Не змерзла я, татку! — говорить Аничка.
— А що ж тоді?
— Дуже солона водичка!

Борис МИРОНЕНКО.

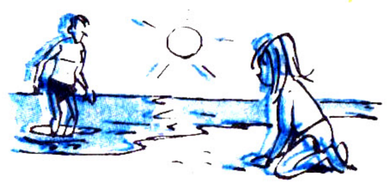

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Антирадянська пропаганда давно вже стала основною професією українських націоналістів. Особливо набив руку на цьому брудному ремеслі «президент» горезвісної УН Ради Микола Левицький, котрий за часів фашистського рейху працював у Міністерстві пропаганди й зарекомендував себе найкращим вихованцем Геббельса.

(Із газет)

Геббельс: — Мій фюрер, я ж вам казав, що ці будуть служити нам до гробової дошки.

ПОНЕДІЛКОВІ ШАБАШІ

На Британських островах останнім часом активізував свою діяльність так званий Понеділковий клуб. Створений ультраправими членами консервативної партії, яким політика торі здавалася не досить консервативною, клуб розробив свою програму дій. В ній, зокрема, є такі пункти, як всебічна підтримка ольстерських екстремістів і режиму Яна Сміта в Родезії, виселення з Англії людей африканського і азіатського походження, широке застосування в країні смертної кари. Причому президент Понеділкового клубу Джонатан Гіннес запропонував свої послуги в ролі добровільного ката.

Воістину важко не погодитися із журналом «Тайм», який іменує організацію Гіннеса «клубом учорашнього дня». Судячи з усього, таке визначення зовсім не образливе, а навпаки — приємне для Гіннеса та іже з ним.

* * *

Понеділок, як відомо, важкий день. Тим паче важкий він для членів Понеділкового клубу, які звалили на свої плечі нелегку місію — зупинити колесо історії. Щопонеділка кожного тижня вони хапаються за вищепоіменоване колесо, покладаючи надії на те, що за минулий тиждень сил у них побільшало. Але, видно, понеділок справді важкий день — ось уже 12 років підряд ці потуги ані на йоту не уповільнили руху колеса.

Одначе якась там нещасна дюжина років для членів клубу — суща мізерія. Вони мислять століттями. І перед кожним століттям ставлять знак мінус. Кожне століття, прожите людством із часів середньовіччя, здається їм особистою образою. Повернути людям воістину людські умови життя — аутодафе, інквізицію і колесування — ось їхня голуба мрія. А поки що доводиться напружувати всі сили, щоб якось повернути, якщо й не минулорічний сніг, то хоч би вчорашній день. А далі, мовляв, побачимо.

Розказують, що таємничі зібрання по понеділках проходять у кращих традиціях шабашів нечистої сили. Президент клубу, подейкують, приїжджає на ці збіговиська, як правило, на мітлі: перед тим як сісти самому, він спеціально кладе її на коричневе сидіння власного «Роллс-ройса». (Непереборну любов до коричневого кольору він, очевидно, успадкував від верховоди британських фашистів, Гітлерового улюбленця — Мослі, сином якого, не тільки духовним, а й прийомним, він має честь вважатися. І скажемо принагідно, духовну спадщину сера Мослі його прийомне чадо примножує дуже ревно).

Прибувши у штаб-квартиру Понеділкового клубу, Джонатан Гіннес простує безпосередньо в святая святих — окутану напівмороком Залу засідань і жертвоприношень. Тут уже зібралися ті, що за першим сигналом готові, закотивши рукави, знову й знову тикати палки в колесо історії.

Та ось президент різко викидає вгору праву руку і починає глаголити:

— Вельмишановні мої співгромадяни — члени Понеділкового клубу! Ми зібралися сьогодні у радісний день. Після зрадливого затишшя наші друзі — протестантські борці за справедливість, закон і порядок в Ольстері знову зменшили на кілька десятків число бунтівників-католиків. Так тим бунтівникам і треба. Яке нахабство — вимагати рівних прав зі справжніми патріотами!

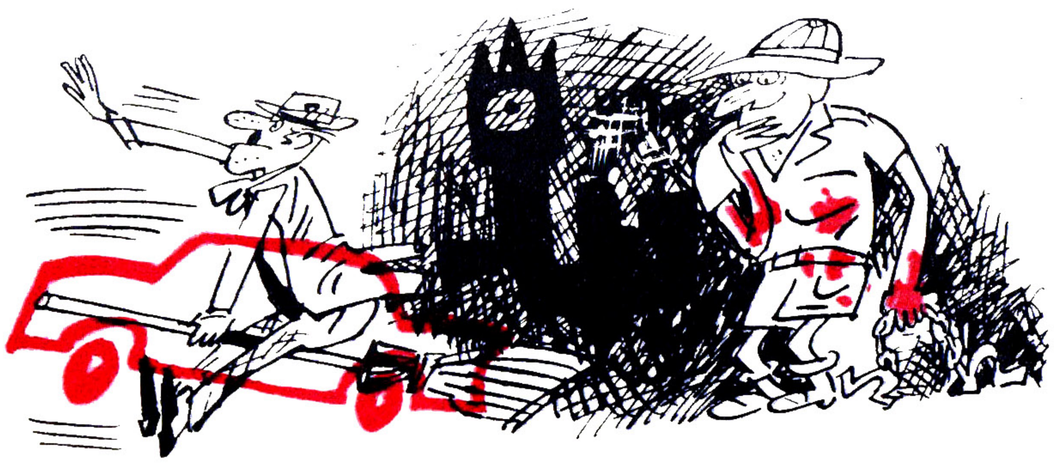

Схвальні вигуки перебивають промову і дають ораторові змогу витерти зрошені сльозами розчулення очі.

— Так, ми не одинокі, — продовжує Гіннес. — Наші друзі є скрізь, навіть у Африці. Борець за учорашній день Ян Сміт робить те, що слід зробити скрізь і, перш за все, в нашій добрій старій Англії. Останнім часом тут надміру розвелося людей із темними обличчями. Витурити їх усіх, а ще краще відрубати їм голови разом із їхніми обличчями, щоб шановному Смітові було менше роботи!..

Президент робить наповнену глибоким трагізмом паузу, і не менш трагічного виразу набирає його лілейно-біле обличчя.

— Але, панове, ми не можемо заспокоюватися і розслаблюватися. Останнім часом наша славна справа боротьби за світле минуле людства опинилася під загрозою. Людство котиться в провалля мирного співіснування, і ніхто, опріч нас, не спроможний урятувати його.

Голос президента тоне у вереску слухачів, а зала — в клубах отруйного диму. На спеціальному тріпіжку розведено жертовний вогонь. В божевільному танці по стінах метляються тіні...

* * *

Ет, чи мало яких диваків не заводилося на Британських островах, подумає хто-небудь. Хай собі бавляться.

Справді, вся ця компанійка має дещо комічний вигляд. Але ось що вже зовсім не викликає усмішки: семитисячний загін Понеділкового клубу має чимало однодумців. І, на жаль, не лише в смітівському расистському заповіднику, а й серед вельми респектабельної публіки в добрій старій Англії.

Володимир ЖИТОМИРСЬКИЙ.

Бабця з Копенгагена

ГУМОРЕСКА

Виступав я недавно в одному селі. Оприділили мене на постій до Улити Луківни, а простіше — до баби Лити.

— Ласкаво просимо до господи!— привітала мене жвава, як на свої роки, бабуся.

У світлиці був накритий стіл.

— За знайомство по крапельці не гріх! — і господиня поставила на стіл чудернацьку пляшку.

— Віскі? — зачудувався я.

— Еге ж, шотландський самогон. Це для вас, поскільки зі столиці, хоч своє зілля, їй-бо, краще!

— Щастя вашій хаті!

— Будьмо! Та до крапелиночки, щоб очі не западали!

— Гм... Вибачте, але звідки у вас «Вайт хорз»?

— А, «Біла кобила»! Подарунок дипломатичний... А вам у правлінні хіба не розповідали?

— Ні...

— Ну й слава богу! Бо набалакають лишнього, а я, між іншим, на парниках передова! Разом із кумою Мотрею...

— Гарне віскі! — знічев'я похвалив я.

— Отакої! — засміялася баба Лита. — Бачу, цікавить вас ця закордонна цяцька. Та ви їжте, поправляйте своє городське здоров'я, а я вам усю історію переповім, як на духу.

Отож раніше, ніде правди діти, я не в колгоспі, а по базарах ударницею була. Огірочки у нас з діда-прадіда знамениті, мабуть, на всенькому світі найраніші, і, зважайте, не гідропонт якийсь, а справжнісінькі — диво матінки-землі. Зберемо ми, було, з кумою Мотрею наші гірки, на аероплан — і на північ летимо, мов янголята. Людям — вітаміни, нам — у сім'ю копійка. Отак якось і Мурманська дістались.

Базарюємо добре — діло йде, як брехня по селу. Коли один шмендрик, щоб йому жаба цицьки дала, і напоумив: мотайте, мовляв, старушенції на острів Шпіцберген по навігації — там вас нашенські шахтарі озолотять...

Помізкували з Мотрею — діло! На квитки гроші тринькати — нема дурних! Як звечоріло, пролізли в порт. Пароходів — до біса. Вибрали якесь задрипане корито, щоб не дорого сторгуватися. Бачимо, біля драбу матросик хилитається, та вже такий темний, як ніч! Кума йому: «На Шпіцберген, — каже, — встроїш?» — і четвертаком манить. Той, хоч і лика не в'яже, зрадів, белькоче:

— Ієсть, ієсть!

— Та що з ним балакати! — ріже кума, а вона бідова. — Запрягай!

Помочі з того матросика було, як із цапа вовни, та якось уже погрузилися, щастя, що жодної душі на пароході не було. Пристроїлися у човні нагорі, ще й брезентом для конспірації прикрилися. Піди знайди!

А матросик — за четвертак та й здимів, як дідько. Пішов очі свої бідолашні заливати...

На світанку — гудок. І сидимо ми з кумою під брезентом тихі, як горлички, і пливемо на острів Шпіцберген. Кача нас немилосердно, але тримаємось, сало та часник виручають.

Пливли довго, мов на край світу. Але припливли врешті, слава мореходству! Вилізли на світ божий, ой леле! Будинки стирчать, як чортові голоблі, — за хмари чіпляються. Народу, ой гвалт — як на толоці!

— Не полошись, кума! — підбадьорює Мотря. — Ми їм зараз ціну накинемо — повтихають! — і рукава плюшові засукує. — Побазарюємо тут — мотоциклетку своєму дідові куплю, грім мене бий, коли брешу!

Її б устами та мед пить. Бо тут вакурат усе лихо й почалося. Оточили нас матроси і гелготять усі, як гуси, не по-нашому. Потім і пани якісь поважні наспіли, тягнуть нас до приміщення, вроді контори. Лантухи з гірками випорожнюють...

— По якому такому праву! — бушує Мотря. — До прокурора дійду, баньки погані видряпаю. Не чіпайте гірків, гаспиди окаянні! Огірочки наші по десятці за кіло йдуть!

— Куди лізете, іроди! — веду і я підголоском. — За пазухою своє, зароблене! На, подавись моїм документом, щоб твою неньку затіпало!

Що було, поки свої прибігли!

— Цитьте, баби! — кричить один. — Не в своєму селі на гулянці — в Копенгаген попали! Містика! Міжнародний скандал!

І рідне наше аташе за голову схопилося.

Тут ми з Мотрею вже у парі заголосили, мов на панахиді.

Не буду переповідати, як переправляли нас на батьківщину, і про те, як у селі стрічали, не буду... Біда! На що вже Мотрин Панько Аполлонович тихий, сорок літ за її спідницю тримався, і той сказився, до ультимата дійшов:

— Сію секунду в двадцять чотири години, — кувікає, — подаю на розвод. Бо всеєвропейського скандалу стерпіти не можу...

Одне слово, хоч вішайся. Ось тоді й рішили ми з Мотрею, що не буде нам прощення ні від люду, ні від совісті своєї, коли громада нас, як бджіл працелюбних, не визнає... Ну, я вже вам хвалилася, що на парниках ми перші, а Мотрі точно медаль вийшла б, якби не той Копенгаген...

А пляшечку цю — віскі — і хустку барвисту один посольський хлопець подарував, земляк наш. Душевний хлопчина, усе приповідав: «Ну, бабулі, влипли ви в історію дипломатії!»

Та ви їжте, пригощайтеся на здоров'я: сальтисон, кров'янку підкладайте, про цибулю, та редьку, та помідорчики не забувайте... Жаль тільки, що гірків наших знаменитих ви у мене не скуштуєте. Після того Копенгагена я на них дивитися не можу...

Андрій КРИЖАНІВСЬКИЙ.

Дали перцю!

Аркадію Семеновичу Клебану незмінно щастило. Працюючи головним інженером Новоград-Волинського заводу сільськогосподарських машин, він часто їздив до Києва. І кожного разу знаходив і клав у свій гаманець гроші. Гроші ніби й невеликі, але за рік набігало до півтори сотні крб. Розгадка такого везіння проста. Туди й назад головний інженер їздив службовою машиною, а звітував як за поїздки у рейсових автобусах.

Про це розповідалося в замітці «Сущі дрібниці» («Перець» № 7 за 1973 рік).

Голова Житомирського обласного комітету народного контролю т. Луговий повідомив редакцію, що за допущені недоліки в роботі і зловживання службовим становищем Клебана А. С. з посади головного інженера заводу увільнено. Бюро Новоград-Волинського РК КП України оголосило йому догану.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

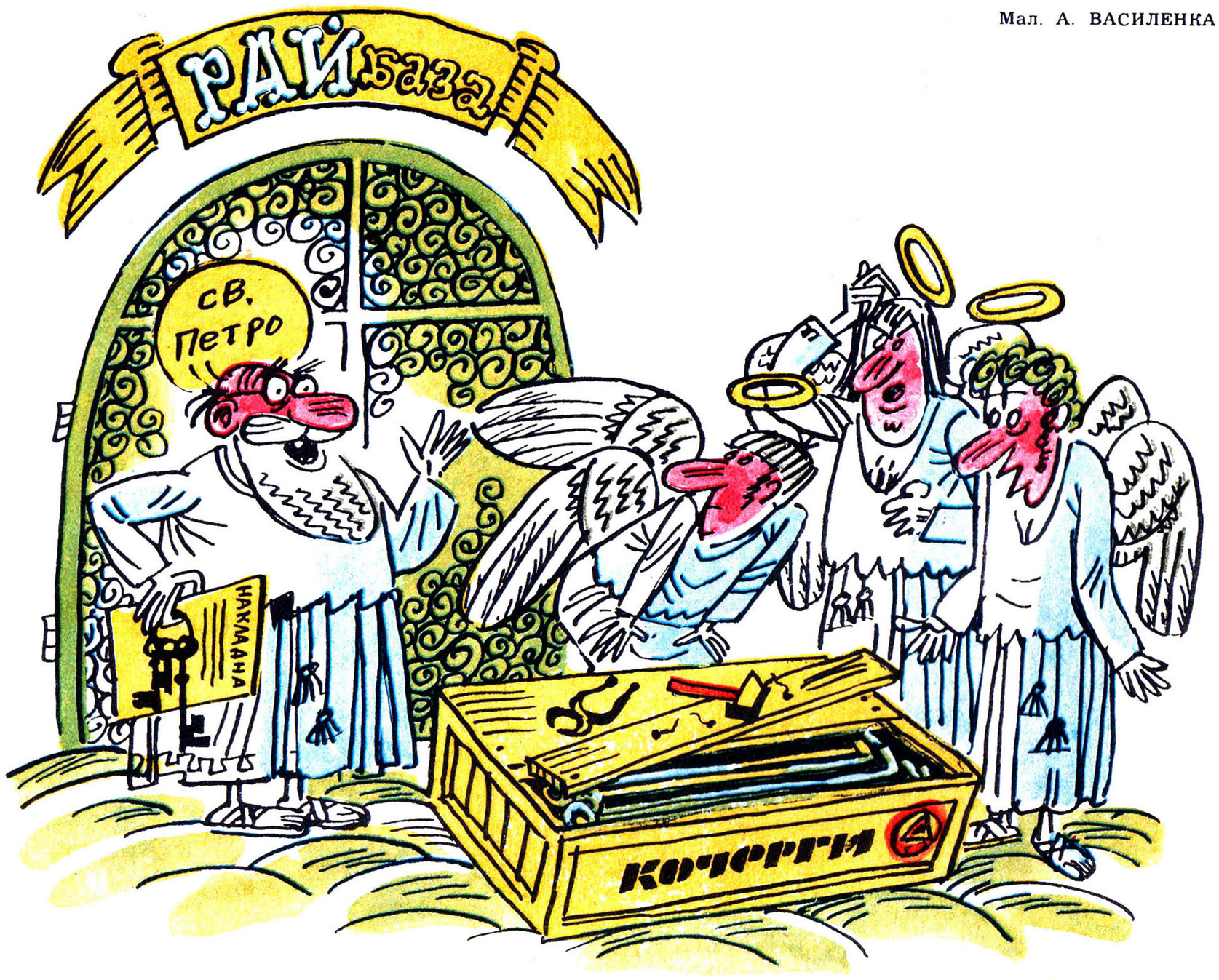

— Чого розкричалися? У чортів на свічки обміняєте, вони вчора одержали на базі.

ПОВІДОМЛЕННЯ ПЕРЦЯ ПРО НОВИНКИ НА АВТОТРАНСПОРТІ

1. **Чудові перетворення.** Для закладів охорони здоров'я випускаються спеціальні дегазаційні автомашини «УДД-2,5» і «УД-2А». Вони — плід наполегливої праці винахідників і конструкторів.

— А ми хіба у бога теля з'їли?! — вигукнули керівники Гребінківської райспоживспілки, побачивши ці красиві машини. — Ми теж винахідники й конструктори і дещо придумаємо.

Мовивши це, вони всякими неправдами придбали аж п'ять дегазаційних машин і... Творча думка й невсипний пошук увінчалися великим успіхом. Скоро всі ці машини були переобладнані на звичайнісінькі вантажні. Зняте з них складне устаткування на суму 30 тисяч карбованців поки що старіє і ржавіє, а згодом буде здане на металобрухт.

— Наші умільці! — з гордістю говорять про керівників Гребінківської райспоживспілки у Полтавській облспоживспілці.

Тільки Міністерство охорони здоров'я УРСР чомусь не поділяє цього захоплення і навіть вдарило на сполох. Але то й не дивно. Відомо ж, що новому частенько хтось чинить опір.

2. Власним прикладом. Алкоголь — велике зло для автомобільного транспорту. Всілякі аварії, дорожні пригоди здебільшого наслідок того, що водій був у нетверезому стані. На цьому завжди наголошує Бондарчук Є. П. — інструктор водіння Лугинського спортивно-технічного клубу ДТСААФ Житомирської області. Щоб показати курсантам, як спиртне виводить з ладу водія, він і сам частенько приходить на практичні заняття після доброї чарки.

Почин і досвід Бондарчука уже знайшов (правда, в межах області) гідних послідовників. Так, інструктори Олевського спортивно-технічного клубу ДТСААФ Сахнюк М. М. і Леух І. І. також перед практичними заняттями приймають певну дозу хмільного.

А чого ж! Власний приклад — велика сила.

3. **Щасливі зустрічі.** Агроном виноробного радгоспу «Кам'янський» Херсонської області т. Фуклєєв на власному «Москвичі» влаштовує цікаві виїзди на велику дорогу. Щоб після чарки розважитися і полоскотати нерви собі й проїжджим водіям, він вискакує на лівий бік шляху і мчить проти потоку транспорту. Переважна більшість водіїв перелякано шарахається, обминаючи сміливця. Іноді ж водію-віртуозу вдається стикування. Якось він зіткнувся з «Волгою», якою їхав житель м. Вінниці т. Бушинський. Зустріч закінчилася благополучно. Обидва залишилися живими.

Розваги Фуклєєва сподобалися й агроному цього ж радгоспу Рудницькому та головному інженерові Попкову. На «Запорожці» свого знайомого вони також вискочили на лівий бік шляху і після удару із зустрічною машиною скоро обидва зустрілися в лікарні.

— Щасливці! В сорочці народилися, — говорять у радгоспі про Фуклєєва, Рудницького і Попкова.

Повідомлення Перця при допомозі працівників республіканського управління державтоінспекції Б. СИНЕЛЬНИКОВА і В. ТАТАРИНЦЕВА доставив до редакції І. СОЧИВЕЦЬ.

ЛІТЕРАТУРНА ПАРОДІЯ

ВІДКРИТТЯ

— Як не хочеш собі напитати біди,
То не рипайсь нікуди — тихенько сиди. —
Говорили про мене, казали мені.
Але доситьі Наслухався...
І питає цікава моя голова:
— Як це так? Коли в полі співає трава
І дерева на вітрі, мов кобзи, гудуть,
І лелеченьки крилами обрії тнуть,
Грає хвилями в морі зелена вода,
Від вогню у чавун переходить руда,
Як же так? У землі проростає зерно...
А земля коло сонця кружля і кружля...

С. ПУШИК. Рух.

Я велике зробити хотів відкриття,
А мені говорили: — Куди ти, дитя!
Ти не рипайсь нікуди — тихенько сиди,
Як не хочеш собі напитати біди...
Але я не послухався їхніх порад:
Чим же я не такий, як приміром, Сократ?
І відкрив я (зі мною це часом бува),
Що під вітром у полі співає трава,
А дерева на вітрі, мов кобзи, гудуть,
А лелеченьки крилами обрії тнуть,
Грає хвилями в морі зелена вода,
А на суші росте, аж гуде, лобода,
А земля коло сонця кружля і кружля,
А корова — та завше приводить теля,
І кружляє разом із землею воно,
І у тій же землі проростає зерно!
А в чавун од вогню переходить руда,
А зозуля шукає чужого гнізда!..
Й ще збагнула цікава моя голова
Навіть те, що чотири — це двічі по два!..
Але це я зробив тільки скромну вступну,
Твердо вірю, що скоро ще краще утну:
Доведу я, що старше за курку яйце!..
Вдячне людство мене ушанує за це.

Федір ДАНЬКО.

Володимир ІВАНОВИЧ

БАЙКА

ЛИСИЦЯ ТА ЇЖАК

Наслідування Е. Кроткого

До Їжака звернулася Лисиця.
— Голубчику, пора тобі побритьсяІ
Натура в тебе чесна, працьовита,
Та вся вона... колючками покрита.
А щоб душа світилася натхненна,
Потрібна особиста гі-гі-є-на...

Їжак побрився
Та причепурився
І того ж дня з Лисицею зустрівся.
Лисиця подивилась і сказала:
— Ну, я тебе, їй-богу, не впізналаІ
Такий ти гарний
І такий ти чистий,
Що вже тепер... тебе я... можу з'їсти.
Лисиця гавкнула,
Розкрила чорну пащу,
Схопила Їжака
І потягла у хащу.

А де ж мораль?
Не можна ж без моралі.
Якщо не можна,
То читайте далі:
Для хижака мораль не має сили,
Тож будь колючим,
Щоб тебе не з'їли.

ЗІПСУВАВ НАСТРІЙ

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Щоб головного бухгалтера на бенкетах я більше не бачив!..

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

1

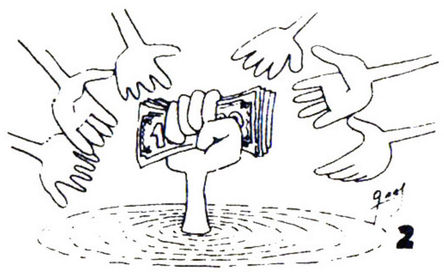

2

Без слів. «Остен». СФРЮ.

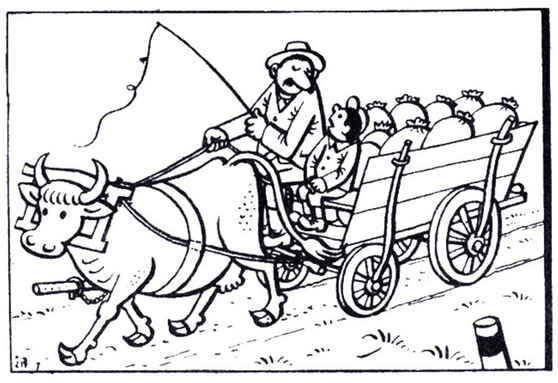

— Тату, а скільки корова має кінських сил!

Мал. Йозефа Бидла. «Рогач». ЧССР.

— Посунься трохи, бо малий нічого не бачить!

«Пуркуа па». Бельгія.

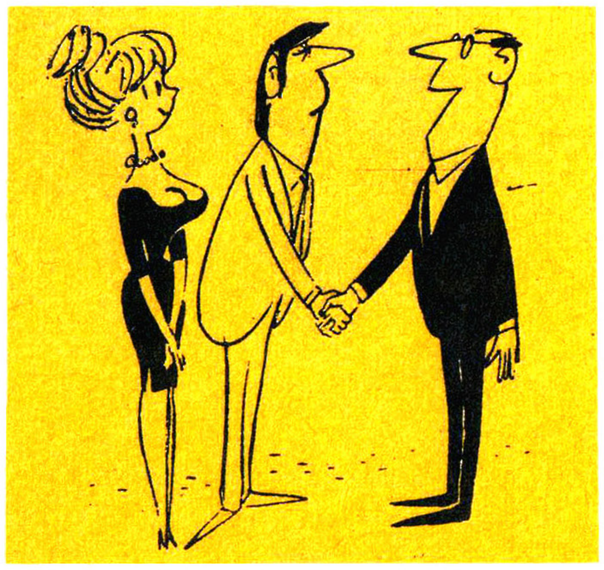

— Вітаю, це найкраща наречена з усіх, яких ти досі мав.

«Квік». ФРН.

— А пташине молоко є!
— Свіже чи кисле!..

Мал. В. Велького. «Шпильки». Польща.

І день робочий... ... і вихідний.

Мал. Ха-Га. «Шпильки». Польща.

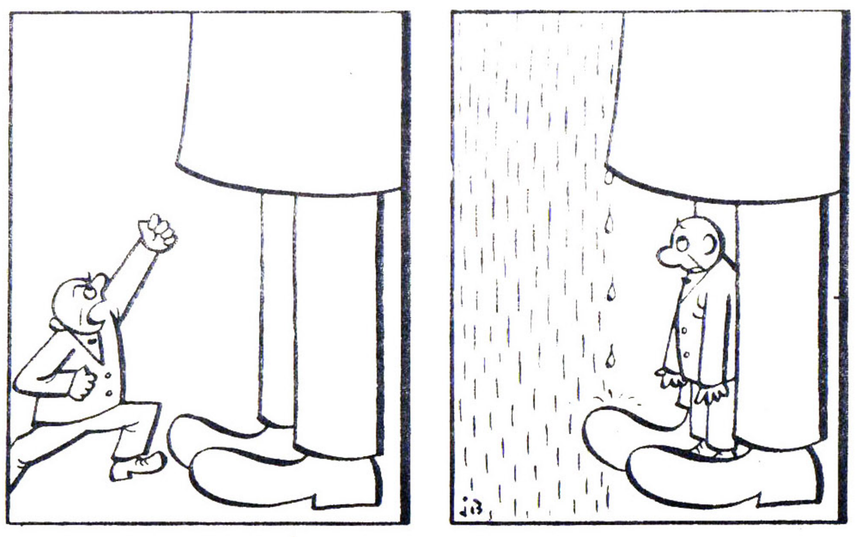

Без слів. Мал. Йозефа Бидла. «Дикобраз». ЧССР.

Анатолій КОСМАТЕНКО

БАЙКИ-ЖАРТИ

ПЕРЕВАЖНА МЕНШІСТЬ

Поважний Цап хвалився у дворі,
Що їсть він тільки м'ясо...
«Чудово!» — облизнулись Пси старі.
Коти піднявкнули: «Прекрасно!»
Повірив їм Баран, що жив і красно й сласно,
І Кінь, що не купавсь лиш у вівсі.
Повірив Півень, Курка, Гуска.
Повірила Корова тлуста,
Кабан і Льоха — рекордисти по вазі.
Коза повірила — а чом не вірити Козі? —
Повірили усі.

Не вірила лише капуста...

БАЙКА БЕЗ СЛІВ

«Тьох-тьох!» — «Няв-няв».
«Тьох! Тьох! Тьох!» — «Няв!».
«Тьох-тьох-тьох! Тьо...» — «Ня-я-я-яв!!»
«Тьо...» — «Няв!!!» — «...ох...»

Ох!..

КІТ І ПАЦЮКИ

Такий був делікатний Кіт, такого норову,
Що Пацюки на нім зробили зоодром,
Зате й на пенсію ж випроводжали здорово —
Нагородили пінопластовим хвостом!

І все ж: не будь таким Котом,
Бо відгризуть же й голову!

ЖОВТА ТРУБКА

ЖАРТ

— Знаєс, мамо, сцо я у Петла Загнибіди бацив, — почав захекано малий Крутиніс. І, не чекаючи відповіді, розкрив таємницю: — Тлубку.

— Трубку? Яку трубку!

— А таку зовту-зовту, позаклуцувану усяко...

— Гм... — мугикнула під ніс Крутиносиха.

— Від самогонного апарата! — сказав авторитетно Крутиніс-батько.

Через годину про загадкову жовту трубку Петра Загнибіди знав увесь куток, через півдня — все село. А через день...

...Дільничний міліціонер вийшов із хати старого Петра злий, рознервований, голосно лаючи не знати кого:

— І треба ж було мені десять кілометрів теліпатися сюди, щоб подивитись на отой, чорт би його взяв, покручений саксофон!..

Михайло ЛУТЧИН.

с. Підбереж
Долинського району
Івано-Франківської області.

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

Добридень, шановні телеглядачі! Сьогоднішня наша передача — спортивна. У цьому мальовничому куточку поблизу села Пухова Поліського району на Київщині ось вже три роки проходять змагання на краще подолання водного рубежу. На жаль, наші телеоб'єктиви не змогли захопити ще два місточки в інших кутках цього села, де такі ж змагання проходять з не меншою активністю.

Дбаючи про дальше фізичне загартування трудящих, правління місцевого колгоспу та Вовчківська сільська Рада на чолі з її головою Миколою Гнатовичем Мухоїдом вирішили остаточно відмовитися від думки про ремонт містків у селі Пухові.

До побачення, шановні, телеглядачі, до наступного телебачення!

perec-ua.
perec-ua.

Друже Перче!

Що таке культура торгівлі?

Це — коли тебе чемно обслуговують, і ти, виходячи з магазину, шлеш продавцям теплі побажання.

Саме в такому веселому, піднесеному настрої виходили й ми з магазину П'ятківського сільСТ, придбавши собі там серванти.

— А про скло і дзеркала не турбуйтеся, — чемненько випроваджувала нас продавець Зінаїда Павленко. — Їх ви завтра ж одержите.

«Завтра», на превеликий жаль, нам скла і дзеркал не видали, бо їх не було. А сьогодні — їх теж нема, хоч відтоді, як ми придбали серванти, вже минуло більше, ніж півроку.

— Подумаєш, велике діло — скло й дзеркала,— розводить тепер руками Зінаїда Павленко. — Купили б десь їх самі та й уставили б у свої серванти...

І так мило, так привітно нам посміхається.

Що то значить — привітна посмішка продавця! Недаремно ж кажуть, що це — перша ознака культурної торгівлі...

В. ЛИТВИНЕНКО,
А. ПЕТРИКЕВИЧ.

с. Тютюнники
Чуднівського району
Житомирської області.

Дехто думає, що у пасічників солодке життя: завжди вони з медом. Помиляються, Перче, ті, хто так думає.

От ми, приміром, пасічники, але що вже про той мед говорити, коли й бджіл знедавна в нас уже нема: потруїлися. А потруїлися через те, що у нашому колгоспному саду почали обприскувати дерева отрутохімікатами, а нікого з мешканців села про це не попередили.

Між іншим, це вже не перший такий випадок. Уже не раз спеціалісти-садоводи нашого колгоспу таким же чином знищували трудових бджілок, але завжди це чомусь сходить їм з рук.

Зроби, Перче, так, щоб хоч раз і їм було не з медом...

ПАСІЧНИКИ-ЛЮБИТЕЛІ.

Колгосп «Ленінський шлях»
Білопільського району
Сумської області.

Цікаво, що б оце ти зарадив людям, які хочуть, але ніяк не можуть зрушити з місця? Ці люди — директор шахти «Кремінна» т. Михайлов і директор автопарку № 12140 т. Носик. Обидва директори твердо і непохитно стоять на своїх дуже принципових позиціях, а з ними заодно непорушно стоїть і автобус, якого ми, робітники другої зміни, ждемо і діждатися не можемо, щоб він нас, мешканців селища Житловка, після дванадцятої години ночі відвозив із шахти додому.

Може, Перче, хоч тобі вдасться зрушити цих високопринципових керівників з їх кам'яних позицій. А там, гляди, і довгожданий автобус з місця зрушить та до нас попрямує.

П. КИЯШКО,
робітник шахти «Кремінна»
комбінату «Первомайськвугілля».

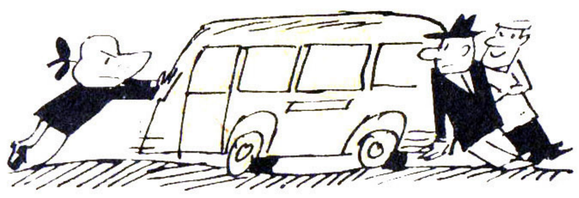

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Що ви умієте робити?
— А цього хіба не досить?!

Страшне перо же в гусака...

«Громадянин Корчмар М. Г. вважаєця в селі справною людиною. От як віп'є, то тягаїть жінку за волосся і бьє посуду. Но це єго лічна недоробленость».

(Із характеристики).

—

«Вона мене обзивала свиньою і єще другими пріметними вираженіями».

(Із заяви в міліцію).

—

«Я прийшла в предназначений день купити кусочок, тоїсць 4 кілограми м'яса. А продавщик рубіл задню часть і сало з живота, зачем мені єті отброси».

(Із книги скарг і пропозицій).

Надіслав В. ПОБІГАЙ.

м. Чернівці.

* * *

«Телята бігли до нього, як до тата...»

(З листа до редакції).

—

«Учень впав з моста і його ніхто не ремонтує».

(Із скарги).

—

«Не всім бути інженерами, треба комусь і працювати».

(З листа до редакції).

Надіслав П. КОРНЕЮК.

м. Косів
Івано-Франківської області.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

☆ У № 3 журналу в розділі «Злізайте — приїхали!» Перець, зокрема, розповідав, як у колгоспі «50 років Жовтня» на Полтавщині для перевезення людей виділили технічно несправну автомашину, а везти людей доручили п'яному водієві. В результаті такої безвідповідальності сталася аварія: машина перекинулась, п'ятеро пасажирів постраждали.

Секретар Великобагачанського РК КП України тов. Чуб повідомив редакцію, що цей факт було розглянуто на бюро райкому партії.

За грубі порушення техніки безпеки при перевезенні людей і послаблення контролю за роботою автотранспорту голові колгоспу Свічкарю П. О. оголошено сувору догану з занесенням до облікової картки.

За дозвіл на виїзд із гаража водія у нетверезому стані та ще й на несправній машині завідуючому гаражем Писаренку М. А. оголошено сувору догану з занесенням до облікової картки.

За вчинену в нетверезому стані аварію і травмування колгоспників рішенням народного суду водія Вишара засуджено на півтора року позбавлення волі.

Мал. В. ЮЖНОГО

Звіт про відрядження.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047. Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 15 (913) (на украинском языке). Виходить двічі на місяць. Ціна 24 коп. Здано до набору 2. VII. 1973 р. Підписано до друку 17. VII. 1973 р. БФ 32409. Папір 70×108 1/8. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

© Журнал «Перець», 1973 р. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 03220. Тираж 2 620 000 прим.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:
http://perec-ua.livejornal.com

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Індекс 74393

Реакційні кола капіталістичного світу лізуть із шкіри, щоб зберегти на землі лиховісну холодну війну.

(З газет).

Не поможуть старій бабі ні мазі, ні капці.